

HİLAL KARADENİZ

KIRIK AYNA

Zihnimde cesetlerden bir dağ var ve kalbim çatlaklarla dolu. Dünyaya gelmeyi ben seçmedim. Yaşamayı ben seçmedim. Ölmeyi ben seçmedim.

O halde bir kukladan farkım nedir?

Zehri panzehirden ayıran alınan doz iken neden halâ inatla yaşamaya devam ediyoruz?

Kendimi zehirliyorum. Duygularımı öldürmeden yaşayamazsın. Ama unutma, duyguların ölürse sen de ölmüşsündür. Ne tezat ama...

Önce duygularımı öldürdüm. Yaşamak için duygularımı öldürdüm ama kendimi de öldürdüğümü çok geç fark ettim.

Zihnimin derinliklerine gömdüğüm ilk ceset benim. Çünkü kalbimdeki ilk çatlığa ben sebep oldum.

Sonrası zaten çok kolay... Kalbimde her çatlak açanı zihnime gömüyorum. Zihnimde cesetlerden bir dağ ve kalbim çatlaklarla dolu...

Çatlaklardan sızan kan damlalarına neden kör herkes? Cehennem yer altında diye mi kan toprağa damlar? Yoksa asıl cehennem içimizde olduğu için midir kalplerimizdeki çatlaklar?

Engel olmak istemedim hiçbirine. Çünkü çatlaklar ne kadar çoksa o kadar çok ölmüş demekti duygular. Duygularıma düşman oldum çünkü ilk çatlığa onlar sebep oldu.

Hayır, ben sebep oldum. Aşk diyorlar ama aşkı neden bilmiyorlar. Adına şarkılar, şiirler yazıyorlar. Onun uğrunda can çekişiyorlar ama herkes derdini anlatmak niyetinde.

Neden kimse çözüm aramıyor?

Benim çözümüm işte kalbimdeki çatlaklar. Her macera için bir çatlak ve her kaybediş için. Seçiş ne kadar büyükse vazgeçiş o kadar büyüktür. Öyleyse söyle, duygularım mı ben mi?

Peki nefret? Aşk ile nefret arasında ince bir çizgi vardır, diyorlar ama neden kimse onların bir arada olabileceğini düşünmüyor? Peki ya nefretten kurtuluş yok mu?

Benim çözümüm işte zihnimdeki cesetler. Her nefret için bir ceset ve her ayrılık için. Geriye dönüp bak, zihninde kaç ceset ve kalbinde kaç çatlak?..

Aynaya bakıyorum. Yüzeyi parçalara ayrılmış ve üzerinde kan damlaları var. Karşımda gördüğüm kişi ben miyim yoksa zihnimdeki ilk ceset mi? Belki de kalbimdeki ilk çatlak...